

Делото на Светите братя – обречено на безсмъртие

Повече от хилядолетие ни дели от времето, когато двама дълбоко религиозни мъже, въоръжени с вярата, че богът, на когото служат, е техният бог на правдата, сътворяват славянските писмена.

Времето е заличило безвъзвратно първия подтик за великото дело, но паметта на човечеството е съхранила имената на славянските първоучители.

Безсънните нощи на съзиданието в килиите на Полихрон и мъченическата пот по трънливите пътища на Моравия и Панония дават живителна влага на първите кълнове на европейския Ренесанс. Сложните политически и нравствени диспути в триезичната крепост Венеция потвърждават правотата на делото на солунските братя. Дълбоко хуманистични чувства лъхат от прозрението им, че „Голи са без книги всички народи...“

Те, двамата, орали в една и съща бразда, която засявали със семената на знанието.

Титаните на средновековната мисъл, просветителите на 9. век, поставят в центъра на света човека, а грижата за него издигнат във висша необходимост. Големите дела винаги раждат велики истини, които преминават невидимите граници на времето и достигат до наши дни като неизчерпаеми хранилища на човешката мъдрост.

Двадесет години след смъртта на по-малкия брат една част от Кирило-Методиевите ученици намират подслон в България, която осъществява изстраданата идея- славянството да има своя писменост.

И разцъфтяват истински народни университети по земята българска, доказвайки жизнеността на делото на двамата братя.

Когато днес празнуваме 24 май, не бива да забравяме, че във възрожденска България този празник на душата се е превръщал в истински народен Великден. Прав е бил Найдено Геров, който е настоявал с просветителска жар да се чества патронът на пловдивското училище „Кирил и Методий“.

Като наследници на родолюбивите възрожденци ние не можем да не се възхитим от стремежа към знание на българина в условията на чуждо господство над българските земи.

Духът навремето обогатява всяка една демократична идея, превръща я във факел на напредъка и революционните преобразувания. Да си припомним историческите думи на Ботев: „... 11 май остана празник на народа, празник, който ни въодушевява с идеята за пълно духовно и политическо

освобождение...11 май скоро ще бъде празник на нашата революция и свобода...”

Нека на този светъл празник да се преклоним пред вечното дело на Кирил и Методий и изпитаме заслужена гордост :“... че и ний сме дали нещо на света/ и на вси словени книга да четат...”

Народната памет е съхранила великото достижение на 9.век. Тя и днес ни кара на всеки 24 май да се закълнем да съхраним величието на българския дух, за да държи той винаги будна съвестта на потомците.